

El poeta Bukowski

Admiro els escriptors incorruptibles, aquells que creuen en la seva obra d'una manera visceral, que la veuen com una part integral de la pròpia vida i que, per tant, no estan disposats a fer cap concessió (ni al públic, ni a la moda, ni als editors). En conec alguns. Fins i tot, em considero amic d'un parell d'autors que viuen l'experiència artística d'aquesta manera. Llegint *La enfermedad de escribir (On Writing)*, de Charles Bukowski, que fa poc ha publicat Anagrama en castellà i que reproduïx la correspondència que el poeta i narrador va mantenir amb diversos editors o amb altres escriptors al llarg de prop de cinquanta anys, he quedat atrapat per la seva manera de viure l'experiència de la creació artística. Bukowski és un outsider en tota regla. Per a ell, les apostes als hipòdroms, les borratxeres constants i la creació literària sembla que siguin una mateixa cosa: vida. Per a Bukowski, la majoria d'escriptors som artistes convencionals, integrats al sistema, que posen la disciplina davant de la vida ("me da la impresión de que esos escritores lo único que hacen es pulir madera. Supongo que pasa porque estudian mucho y viven poco"). Segons Bukowski, "ha habido un abismo demasiado grande entre la literatura y la vida; quienes han creado litera-

tura no han escrito sobre la vida y los que han vivido la vida han sido excluidos de la literatura". Em temo que té part de raó.

Encara no sé si Bukowski em fascina més com a personatge o com a escriptor. Alcohòlic, jugador, provocador, misantrop, irreverent, excèntric, grogler, nihilista, obsessiu, arrauxat, boig. Un geni? No ho sabria dir. En algun moment, llegint-lo, he tingut la sensació que ell mateix alimenta la pròpia condició d'autor maleït. Sigui com vulgui, és un d'aquells autors a qui cal tenir en compte, per la seva obra i per la seva actitud antiintel·lectual davant la creació artística, que és com dir la seva actitud davant la vida. M'agrada llegir llibres d'escriptors que reflexionen sobre el fet creatiu, sobre el procés d'escriptura, sobre les manies i les obsessions a l'hora de crear: Ray Bradbury, Stephen King, Jaume Cabré, Enrique Vila-Matas, Milan Kundera, Isidre Grau, Haruki Murakami, Annie Dillard... No sempre hi estic d'acord i poques vegades, de fet, m'hi sento identificat, però sempre quedo fascinat. També m'ha passat amb Bukowski, malgrat l'enorme distància que ens separa en gairebé tots els sentits. Ell va viure –i va escriure– en una mena de *carpe diem* literari que suposo que és la base de la seva rauxa productiva i del seu estil brut: "Un escritor no es escritor porque ha escrito un puñado de libros. Un escritor no es escritor porque enseña literatura. Un escritor solo es escritor si escribe ahora, esta noche, en este preciso momento." Uf!

